

Évközi 6. vasárnap – 2011. február 13.

Egy öreg remete fél lábbal már a Mennysországból volt, annyira szent életet élt. Az ördög nehezen tűrte ezt, elhatározta hát, hogy megpróbálkozik néhány kísértéssel. Megjelent a remetének, és megszólította. „Üdv, öreg remete! Tudod, ki vagyok?” „Tudom, persze. Az ördög vagy. Mit akarsz?” – válaszolta a remete. „Kísértetni jöttem.” „Hát csak próbálkozz nyugodtan!” – mondta a remete magabiztosan. „Ölj meg valakit!” – javasolta az ördög. „Ugyan már! Csak nem képzeled, hogy ilyesmire képes lennék?! Elég gyatra kísértés!” – nevetett az öreg. „Akkor erőszakolj meg egy szép lányt!” – folytatta az ördög. „Nagyon szánalmas vagy! Soha nem tennék ilyesmit!” – felelte a remete. „Na jó, látom, erőslelkű vagy. Akkor legalább egy korty bort fogadj el tőlem!” – ravaszkodott az ördög. „Nem bánom, egy korty bor nem nagy valami! De utána békén hagysz!” – adta be a derekát a remete. „Persze!” – ujjongott a gonosz, s már hozta is a kancsó finom, erős bort. A remete belekóstolt. „Hmm, nem is rossz!” Ivott még egy kortyot. „Sőt, ördögien jó!” – állapította meg. Néhány perc alatt benyakalta a kancsó bort, s elveszítette önuralmát. Épp akkor egy szép, fiatal lány tartott a barlangja felé, hogy egy kis étel adományt hozzon a szentéletű remetének. A remete üvöltve leteperte és megerőszakolta. A lány sikoltozására odafutott az apja, aki a közeli erdőben vágta a fát. Amikor látta, hogy a lánya miért siránkozik, megpróbálta megfékezni a remetét, ő azonban felkapott egy nagy követ, s agyonütötte vele a lány apját. Az ördög mindezt karba tett kézzel nézte a közelből. Odalépett a halott férfihoz, majd ránézett a remetére, s így szólt: „Úgy látom, halott!” „Jaj, mit tettem!” – siránkozott a remete! „A három rossz közül a legkisebbet választottad. Ezért örökre a társaságomban leszel. Talán indulhatnánk is!” – vigyorgott az ördög.

Jézustól sokan talán azt várták a korabeli zsidók közül, hogy enyhít az ószövetségi törvény szigorán, hogy eltörli a sokszor terhes előírásokat. Ő azonban világossá teszi, hogy nem eltörölni, hanem beteljesíteni jött a törvényt. „Egy i betű vagy egy vesszőcske sem veszt el a törvényből. Aki csak egyet is eltöröl a parancsok közül, és úgy tanít, kicsi lesz a Mennyei Országában.” A törvény beteljesítése azt jelenti, hogy az alapvető értelmére mutat rá Jézus a parancsoknak. Felnyitja a szemünket arra, hogy az isteni törvények nem a mi gúzsba kötésünkre születtek, hanem arra valók, hogy segítsenek betölteni alapvető hivatásunkat, mindannyiunk legfőbb vágyát: a szeretet megvalósítását. A szeretet azonban maga az Isten, így tökéletesen szeretni csak Ő képes. Nekünk pedig az a természetünkbe írt életcélunk, a boldogságunk útja, ha egyre jobban hasonlónak válunk Istenhez a szeretetben. Éppen ezért a kereszténység nem határerkölcst hirdet: „Ha nem léped át ezt a vonalat, akkor erényes vagy, de ha egy centivel is átléped, akkor bűnös!”, hanem cél-erkölcst, ami egy magasabb cél elérését tűzi ki maga elé, s ehhez akar napról-napra közelebb kerülni. „Ti legyetek olyan tökéletesek, mint a ti Mennyei Atyátok!” Így válik érthetővé Jézus tanítása a mai evangéliumban: „Ha igaz voltotok nem múlja

fölül az írástudókét és farizeusokét, nem juthattok be a Mennyek Országába!” A farizeusok és írástudók, akik a régieknek mondatott törvényeket hirdették, egy olyan határt láttak azokban, ami elválasztja a bűnt az erényes élettől. „Ne ölj” – ez a határ. A harag, a gyűlölködés, a másik ember megvetése azonban még nem lépi át ezt a határt. „Ne törj házasságot!” – ez a határ. A szemérmetlen gondolatok, a dédelgetett parázna vágyak és azok felkeltése, ébren tartása azonban még beleférnek az erényes életmódba. Nem, Jézus rámutat, hogy a „kisebb rossz” is veszélyes. Aki nem akar egykönnyen átbillenni azon a bizonyos határon, az jól teszi, ha a közelébe sem nagyon merészkedik. Persze, hogy nem egyformán súlyosak a bűnök, de egymással nagyon is összefüggenek. Aki rámerészkedik a lejtőre, az egyre gyorsabban és egyre mélyebbre csúszhat rajta. Jézus látszólagos „szigorításában” féltő, óvó szeretet nyilvánul meg az ember felé, akit boldognak akar látni, és segíteni akar abban, hogy másokat is boldoggá tegyen.

A szabad ember különben sincs kényszerítve arra, hogy Isten parancsait gépiesen megtegye. Saját kezében van a döntés. Azonban a felelőssége óriási, hiszen nem akármiről van szó: „Az ember előtt ott az élet és a halál, megadatik neki, amit választ magának.” Sokszor persze nem gondolnánk, hogy ekkora a tét! És talán eleinte nem is ekkora! Amikor részünkről kisebbnek, jelentéktelenebbnek tűnő kísértésekbe egyezünk bele, amikor megalkuszunk apróbbnak vélt bűnökkel, még nem látszik igazán, hogy korántsem fog itt megállni a dolog, hogy tovább gördül és pusztít! A szentleckében Szent Pál apostol az igazi bölcsességre igyekszik tanítani bennünket „e világnak és pusztulásra ítélt fejedelmeinek bölcsességével” szemben. Az evilági bölcsesség sajnos törekszik arra, hogy kimagyarázza az ember bűneit, hogy megindokolja, miért is nem bűn a bűn, vagy ha már mégiscsak az, akkor miért is felelős abban mindenki más, csak éppen én nem! Különösen napjaink „bölcsei” jeleskednek abban, hogy egyenesen jónak, vagy legalábbis megváltoztathatatlanak, szükségszerűnek tüntessenek fel a krisztusi értékrend szerint egyértelműen rossz cselekedeteket, berögződéseket. „Ma már nem lehet másképp! Ha egyszer szeretem azt a fiút vagy lányt, és ő is ezt mondja nekem, akkor persze, hogy lefekszem vele! Elvégre nem veszíthetem el! Végülis úgyis arra törekszem, hogy ő legyen a házastársam, én ennyire komolyan gondolom, akkor meg már nem mindegy?” Aztán a vége az lesz, hogy nem kis valószínűség szerint sem ő, sem más nem lesz a házastársa annak, aki így gondolkodik, mert a házasság intézménye jórészt éppen a szabados szexuális viselkedés miatt került válságba. „Az még nem baj, ha az ember jól érzi magát, s ennek érdekében fogyaszt némi alkoholt, vagy elszív egy-egy füves cigit. Attól még nem leszünk függővé, ugyan már! Főleg ha a haverok kínálnak, akik amúgy is csak jót akarnak.” Épp a múlt héten kaptam hírt egy nyolcadikos lányról, akit egy másik városban egy sulis farsang alkalmával droggal kevert itallal ütöttek ki a fiú osztálytársai, mint kiderült, abból a célból, hogy kihasználják. A lány azonban olyan iszonyatos,

szinte félhalott szerű kábulatba került, hogy kórházi eset lett belőle. Azóta a lány folyamatosan depressziós.

Sokan elhiszik a mondást: Nem olyan fekete az ördög, mint amilyenre festik! Az igazság azonban az, hogy csak eleinte nem! A keresztényeknek Jézustól kapott kötelessége azt az egyszerű bölcsességet hirdetni, amiről Szent Pál beszél. Nem akarjuk megmagyarázni a magunk és mások bűneit! Nem akarunk kibúvókat keresni akár a legkisebb parancsok alól sem! Tartozunk az igazsággal a világnak, az embereknek, ha valóban szeretjük őket. El kell fogadnunk, hogy a bűn bűn, akkor is, ha csak kisebb! Próbálnunk kell szembeszállni a kísértéssel akkor is, ha látszólag jelentéktelen következményei lennének! Valóban igaz, hogy ez nem mindig sikerül. Hívó emberek is elbuknak sokszor a kísértésekkel szemben, követnek el bűnöket, akár súlyosabbakat is. Azonban ettől még érvényesnek tartják magukra nézve Isten törvényeit, botlásait bűnként ismerik el, megvallják Istennek, s Tőle várják a gyógyulást, Aki egyedül képes is azt megadni. Nem az a megoldás, hogy tagadjuk a bűnt, vagy az abban való felelősségünket. Éppen ezáltal fog szabadon eluralkodni az életünkön, s fogja kifejteni akadálytalanul romboló munkáját. Ha azonban tudatosítjuk, küzdünk ellene, s elbukásainkból fel tudunk állni, akkor a kisebb rosszból nem lesz nagyobb, akkor az élet útját járjuk, még ha rá-rá tévedünk is a halál ösvényére.